

sonlig pinligt at skulle tage den Stilling, jeg her maa tage, men man kan jo ikke her gaa efter Følelse, man maa gaa efter Ræsonnement. Hver Gang Følelsen faar Overhaand, lukker jeg altid Øjnene og siger til mig selv: Det er ikke det enkelte Menneskes Skæbne, det er Princippet, det gælder. Saa faar man den Styrke og Haardhed, som undertiden er nødvendig.

Den Debat, der har været ført, har fra de Herrer Side væsentligt været ført ved at spille paa Følelsens Streng, men jeg vil da sige til de Herrer: Deres varme Hjerner ere svulmede op maaske noget paa Hjernerens Bekostning.

Ogsaa den højtærede Indenrigsminister var patetisk; det lød meget smukt at høre vor ellers saa muntre og elskværdige Kollega herinde saa patetisk, men jeg maa uvilkaarlig sige, at det klæder ikke Ministeren. Jeg kom uvilkaarlig til at citere Sangen — er det ikke fra „Bajadsers“ —: „Kryb kun i Koften, mel dine Kinder, Folket betaler, og mores det skal“. Selv om den højtærede Ministers Hjerter nok saa meget bløder, skal han alligevel mele sine Kinder; vi ville nu en Gang se ham munter.

Den højtærede Minister talte meget smukt om det stærke og stolte i Genrejsningen. Jeg vil indrømme, det kan være meget smukt, det er altid smukt at bygge op, men en ny Sparekasse kan lige saa godt og lige saa smukt bygges op som en Sparekasse, der allerede har mistet al Tilid. Det staa vedblivende for mig, at Menneskene og Institutionen brillant kunne skilles ad. Blot disse Sparere faa 50—60 pCt. paa en Gang, saa ere de maaske nok saa godt hjulpede, som hvis de faa 75 pCt. i 5 smaa Rater. Saa taler den højtærede Minister om Mindet, om de stolte gamle Dage, og jeg vil indrømme, at Den sjællandske Bondestands Sparekasse har været et Led i det sjællandske Landbodemokratis Udvikling, og jeg forstaaer for saa vidt, at Sparerne have en vis Kærlighed til denne Kasse, men den er paa den anden Side nu ogsaa bleven et Led i Nedgangen, i det sjællandske Demokratis Dekadence, den Gang det kom ind i det store Reformparti, og de Minder ere ikke nær saa smukke og stolte og oprejsende. Den højtærede Minister kom ind paa at minde om Forholdene i gamle Dage. Men Forholdene ere jo slet ikke saadanne mere. Den danske Bondestand kan faa de Laan, den vil have, endogsaa mere, end den bør have, er jeg bange for; mange ville indrømme mig, at der ligger Hovedfejlen i

vor Tid. Jeg skal indrømme, at det var grimt af den Mand, der vilde skræmme Ministerens Vælgere væk, da han for Oceaner af Aar siden var en ny Mand og stillede sig første Gang, men det kan være, at den højtærede Minister den Gang var meget fæl. Jeg er sikker paa, at han ikke var en nær saa elskværdig og omgængelig og moderat Mand, som han nu har udviklet sig til.

Det, der er det afgørende, er ikke Institutionen, det er Pantdebitorerne, og de kunne baade ved Likvidation og ved Kassens Genrejsning faa ganske den samme sikre Stilling, som de have nu. Og vi have vist Vejen. Den er bleven vist baade i Landstinget og i Folketinget af ærede Kolleger og af mig. Jeg gentager: Summen, de 4 Millioner, afskrækker mig ikke, men jeg er enig med det ærede Medlem fra Svendborg (W. Neergaard), at det er et Præcedens, der har Konsekvenser, for han har ganske Ret i, at der kommer Konsekvenser af den Ting. Det er jo dog saaledes, at de Herrer nu paaberaabe sig Bankgarantien. Hvorfor gøre de det? Fordi den har skabt Konsekvenser. Nu have vi for anden Gang Konsekvenser. Tro de Herrer ikke, at det ærede Medlem fra Svendborg har Ret, naar han siger, at næste Gang, der kommer en Sparekasse, vil den blive hjulpen, og jeg er bange for, at næste Gang, der kommer et Bankkrak, vil Banken ogsaa blive hjulpen. Jeg gentager, at jeg vil gerne være med til at hjælpe, men jeg beder alligevel om at overveje, om der ikke kan findes en Form, hvor Konsekvenserne ere overkommelige, thi blot de ere overkommelige, har jeg intet imod Konsekvenser.

De Bemærkninger, den højtærede Minister gjorde om Modregning, ere ikke ganske rigtige, og jeg vil bede Ministeren paa ny at skaffe sig Oplysninger og tænke nøje over det. Jeg ved ikke, hvordan det her forholder sig, det maa de ærede Jurister sige. Er det ikke saaledes ved Tvangsakkord, at hvis jeg indgaar Tvangsakkord, og hvis det ærede Medlem skylder mig 1,000 Kr. og jeg ham 1,000 Kr., saa har han fuld Modregning mod mig? (Alfred Christensen: Regelen gælder under Konkurs, men ikke under Akkord). Altsaa i dette Tilfælde vilde Tvangsakkordretten falde helt udenfor de 15 pCt. (Indenrigsministeren: Spørg en Prokurator i Morgen!). Aah nej, det behøves ikke. Den højtærede Minister er i og for sig forpligtet til selv at søge Oplysning.

Naar Ministeren derefter vendte sig